

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Egregivm Certamen SS. Martyrum Index & Domnæ, & Multitudinis viginti millium martyrum: Ex actis à Simeone Metaphraste conscriptis: Paßi sunt paartim anno Christi 301 partim 302.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

Sin minus.

Spiritualiter.

Serm. in O. & uia Pasche.

Spirituale martyrium quale.

ctiorē illum sanguinis baptismū pparare: qui maiorem gratiam & gloriā procreat. Si verò i-
stius baptismatis, nimirū realis martyrij, nec gratiam, nec causam, nec occasionem habuerimus, optabimus tanto ardentius verum sacri martyrij spiritum in nobis nutriri & mature-
cere: ut si non actu & opere, voluntate saltem & affectu Christo Domino nos gratos ostendamus: & qualecunq̄ testimonium feramus: si non acerba morte: saltem quotidiana veteris hominis mortificatione. Est enim, sicut præclare docet Bernardus, martyrij genus, & effusio quædam sanguinis in quotidiana corporis sui afflictione, diurnitate quidē molestius, sed horrore mitius quàm in illis martyribus: quorum membra ferro secantur: & sanguis apertè profunditur.

Vide Tom.

2. Annal. C.

Baron. anno

Christi 293.

301 & 302.

28. Decēb.

Iuxta Mar-

tyr. Roman.

Cyrillus epi-

scopus Nico-

mediensis

multa cōdit

monasteria.

a De his pas-

sin videre

licet Baronii

Tom. 1 & 2.

Annal. cōtra

EGREGIVM CERTAMEN SS. MARTYRUM INDES & DOMNAR, & Multitudinis viginti millium martyrum: Ex actis à Simeone Metaphraste conscriptis: Passi sunt partim anno Christi 301 partim 302.

QVO tempore secundum Galerius Maximianus in imperio agebat annum, præerat Nicomediensi Ecclesiæ Cyrillus episcopus: qui sedulo pastorali studio eam mirifice illustrabat. Excitabat passim cælestis disciplinæ & domicilia, tantisque virtutibus eadem excolebat, ut multi non modo Christiani, sed barbari etiam pulchritudine virtutis permoti, relicta deorum superstitione, eò cõfluere: seseq; & corpore & animo in societatem monacho-

nachorum libenter cōferrent. Erat ijs tempo-
 ribus Gentilis quædam incredibili pulchritu-
 dine virgo, Domna nomine: gloria insignis: in
 thalamo imperatorio nutrita: cunctisque ho-
 noribus aucta: ac postremò deorum sacrificijs,
 quæ in regia fiebant, maxima sacerdotum præ-
 secta. Verùm enim uerò cum præstanti esset in-
 dole, & ingenio ad res maximas & abditas cō-
 tuendo prædita, ut primùm de excellenti, &
 diuina prorsus Apostolorum doctrina, quædã
 audiuit, studiosè acta Apostolorum uoluerè
 cœpit: ex quibus tantum tamquæ suauem pie-
 tatis gustum percepit, ut spiritali quodã amore
 ebria, noctu ad Cyrillum ueniret: quò pleni-
 orem perfectioremquæ diuinarum rerum cog-
 nitionem ab eo hauriret. Cyrillus uerò Ponti-
 fex docile eius ingenium ita formauit refor-
 mauitquæ, ut signo Crucis ex more, dato nomi-
 ne, consignata, catechumena fieret: Agapiumquæ;
 diaconũ ab eodem Cyrillo catechistam acci-
 peret, qui diuinã legem exactissimè eam edo-
 ceret. Huius rei conscius erat tantũ regius
 quidam Eunuchus, Indes quidem nomine, ge-
 nere autem barbarus, sed moribus egregiè or-
 natus, qui paribus uotis ad Christiana sacra as-
 pirabat. Ambo igitur probè instituti, statuto
 tempore, baptismum suscepere: & quod in A-
 ctis legerant, quæcunquæ possidebant, earum
 rerum precia ad Cyrilli pedes in pauperes ero-
 ganda portarunt.

Non multò post Cyrillo Põtifice è vita sub-
 lato, * Anthimus in defuncti locum succedit:
 cuius sedis tempore, Persa quædam, perspecto
 eorum vitæ instituto, Præfecto domũs regis
 eos

*eos, qui mo-
 nasteria tunc
 temporis nõ
 fuisse cõten-
 dunt.*

*Excellentis
 Domnae in-
 genium.*

*Legendo a-
 cta Apосто-
 lorum sic
 Christianas*

*Instruitur à
 Cyrillo.*

*Indes Eunu-
 chus regius.*

*Dat sua pau-
 perib. Dom-
 na & Indes.
 Act. 4. & 5.*

*Anthimus
 succedit Cy-
 rillo.
 * al. Anti-
 mus.*

*Accusantur
à Persa quo-
dam.*

*Sanctæ eorū
suppelles.*

*Pristinæ hu-
ius consuetu-
dinis tam oc-
cidentalis,
quam Orien-
talis Eccle-
siæ, domum
ab Ecclesia
sumptam fer-
re Eucharis-
tiam, & in
arca colloca-
tam asserua-
re, eandemq;
diebus singu-
lis participa-
re frequen-
ter meminuit
Baron.*

Tom. I.

eos detulit, quod Christianam fidem excolerent, & stipendia sua pauperibus erogarent. Præfectus rem accuratius exploraturus, suasio- ne delatoris cubiculum eorum ingreditur. Cumque opes, & preciosas vestes, atq; suppellectilem delicatam, se inuenturum sperasset: nihil aliud præter diuinæ Crucis figuram, & librum sacrosanctum, opesque non alias, quàm duas streas in nudo solo stratas, reperit. Hæc generosorum Christi militū erat suppellex: hæc diuitiæ: quas cunctis mundi opibus & præcedentibus vitæ delicijs longè chariores habebant. Præterea fictile thuribulum & lucerna, & lignea arcula, quæ sacram continebat oblationem, cuius fiebant participes, apud eos inuenta sunt.

Cæterū sic detecti Domna atq; Indes Christiani, detruduntur in carcerem: ac famè diutius cruciantur: sed diuinitus impertitis alimentis pellunt in ediam. Itaque Præfectus cum præter opinionem eos corpore animoque optime affectos inueniret, ad blanditias & fraudes dæmonis conuersus eos ergastulo liberauit, & pristinas vitæ delicias, opes quoque & vestium splendorē restituit. Quæ omnia Christi athletæ ita admiserunt, ut clam maximam eorum partem Christianis pauperibus distribuerent: & sedulo misericordiæ operibus die nocteque incumberent. At verò, cum mente & cogitatione ineuitabiles antiqui serpentis fraudes Domna præuideret, ne Præfecti blanditijs & certamini eiusmodi, vni omnium periculosissimo, succumberet, non sine diuini Spiritus instinctu, instar Dauid Saulem fugientis simu-

laue

lauit insaniam; arrepta à dæmone speciem præ se ferens: quo vel sic è tabernaculis peccatorū ad Dei castra transire posset. Exhibebat inconditis clamoribus, & stultis gestibus, ingentem omnibus molestiam; commouebat simulata calamitate Præfetti animum ad misericordiā: qui eam postremò, Anthimo episcopo curandam commisit. Eam enim barbari etiam de Christianis habebant opinionem virtutis, vt dæmones ex obsessis fugarent corporibus, vt mentis corporisq̃ salutem facillè restituerēt.

Itaque Domna Anthimo antistiti tradita, mox deposita simulatione mentem suam pontifici aperuit: qui eam, incredibili gaudio persusam vna cum inde (nam is quoque à Præfetto Domnæ in ministrum adhibitus erat) ad monasterium quoddam transmisit.

Interea Maximian⁹, accepta de Parthis Perisique victoria, theatrum erexit; congregatque maxima populi frequentia, dijs suis sacrificia peregit. Quod cum Christiani, qui fortè præsentibus erant, animaduertērēt, tacito discessu nefandos ritus & sacrilegum cultum detestati sunt. Quos Maximianus abeuntes compellens: Quo, inquit, abitis, ò homines, luci tenebras præferentes; & deos nostros, à quibus hoc vniuersum dependet, contemnentes? Non videtis victorias & trophæa? Non videtis bona plurima, quibus indies à dijs cumulamur? non gloriam, quæ augetur? nõ Imperium quod dilatatur? non ciuitates quæ partim quidem nunc captæ sunt, partim capiendæ? nõ gentium Reges quæ ex sublimi folio in seruitutem à nobis redacti sunt? Cuiusnam hæc, nisi deorū,

FFF

Domna simulat amentiam cum Dauid.

1. Reg. 21.

Consueuisse plane Gentiles ad liberandos arreptos à dæmone Christianorum auxilium implorare declarat

Baron. ex Tertulliano, Cypriano & alijs SS.

Domna Indes mittitur ab Anthimo ad quoddam monasterium.

Hæc dicit Maximianus alludens ad insignem de Peris & Parthis obtentam victoriam, quæ vni à Ctesiphontem (quod antea Romano: uris

*Imperatorū
nemini li
cuisset) im
perū propa
gasset, & re
gias personas
captiuas du
xisset. Hæc
Baron. Tom.
Annal. 2.
anno 301.
Vltio diuina
in blasphem
mos.*

*Reuocatur
in regiam ex
monasterio
Indes.*

*S. Indes
multos ad
Christū tra
ducit.*

contingunt prouidentia? Cū hæc elato ani
mo & superbo spiritu plenis buccis intonaret,
totoque animi impetu impietate agitaret, ecce
in medio solis æstu, cælo mirificè blandiente,
repentè erupere tonitrua, & micæia fulgetra,
cum valida imbrium tempestate; quæ vniuer
sam multitudinem tãto terrore cõpleuerunt,
vt alij quidem semianimes humi sternerentur:
alij, dum fuga salutem quærunt, violento exitu
compressi atque oppressi expirarēt. Neque ibi
tamen iusta Dei indignatio subficit: sed aqua
rum insuper inundationes, lætas segetes fundi
tus sustulerunt, vnaque secum in mare præci
pites egerūt. Hæc, quanq̃ grauis nō minus quā
repentina calamitas, Maximiani animum ab
errore & dementia nequaquam reuocare po
tuit: imò verò, eo impietatis processit, vt com
perta Domnae & Indes Eunuchi pietate & re
ligione, qua à deorum cultu penitus descie
rant, primum quidem in regiae domus præfe
fectū indignationē conuerterit: eumq; præfe
ctura exutum Claudiopolim ad camelorū ser
uitia amandarit. Deindè indicta publicis edi
ctis, in Christianos omnes sæuissima persecu
tione, Indem cõfestim reduci præcepit: Dom
na in monasteria relicta, quod eam mentis ra
bie reuerà laborare putaret. At verò Indes in
regiam reductus orationibus & ieiunijs vacas,
non solū se ab idolorum cultu impollutum
seruabat, sed maximam quoq; multitudinem,
qui in fraudem impulsī fuerāt, ad veritatis ag
nitionem reuocabat.

Porro Maximianus soluta, qua hætenus v
sus fuerat, omni humanitatis specie, apertum
cum

cum ipso Christo bellū suscepit. Ecclesias itaque
 templaque Christianorum demoliens sæ-
 uos per oēs prouincias crudelitatis suæ mitte-
 bat ministros, qui sacrificare recusantes, sine
 ullo vel personarum vel dignitatis respectu,
 supplicij subderent. Ipse verò cunctis Præfe-
 ctis seipsum formam modumque subuertendi
 Christianos puniendiq; constituens, cōuoca-
 ta concione, orationem habuit; qua nunc hor-
 rendos cruciatus ob oculos proponebat, nunc
 humanitatem & beneuolentiam, opes deniq;
 & honores, deorū cultoribus ostētabat. Cum
 que totis viribus in eo pugnaret, vt constantes
 Christianorum animos vel minis vel promif-
 sis conuelleret, presbyter quidā Christianus,
 Glycerius nomine, nō minore sapientia q̄ pie-
 tate præditus, Maximiano egregia animi virtu-
 te atq; constantia se opponens: Neque tua, in-
 quit, promissa & dona desideram⁹ ò Imperator,
 neque minas omninò curamus. Qomodo enim
 ea nostros delinient aut afficient animos, quæ
 pro somnijs habemus? Mala aut quid minita-
 ris ijs, qui damnū pœnamque reputant, nō vel
 grauissimis pro Christo exerceri supplicij?
 De trophæis verò & inclytis victorijs de Gen-
 tibus reportatis, vide quæso quā stultè & ine-
 ptè glorieris; utpotè, qui cū plurimos vice-
 ris, a fœminis tamè & pueris, Christianæ reli-
 gionis miserè vincaris. Vide igitur quo animo
 nobiseum certamen suscipis. Sunt enim nobis
 non terrena, sed arma cælestia, quibus contra
 te in acie prodibimus: & admirabili victoria
 inclyti triūphabimus. Percussi enim interime-
 mus, & cadentes, contra te trophæū erigemus.

*Galerius
 Maximianus
 sua oratione
 quæ ad Chri-
 stianos ha-
 bet, Christi
 fideles sub-
 uertere nit̄,*

*Glycerius
 presbyter eò
 præclare re-
 spondet.*

Hæc audiens Imperator incredibili animi dolore saucius, occultos furoris stimulos tunc quidem repressit, egressusque è templo, iubet Glycerium ad Ecclesiam tendentem manu militari compræhendi: & correptum ad se adduci. Adductus ad tribunal, annuente solummodo Imperatore, mox boum neruis tam vehemèter cæsus fuit, vt & verberantes quidè vires, & illum qui cædebatur, vox deficeret. Cumq; ijs tormentis martyr longè superior esset, immanis tyrannus lictores ad inferendos cruciatus eousque incitauit: donec humi stratus martyr, nihil ab exanimi differret: sanguine quidè iam exaninato, pelle verò vento tumefacta, & ipsa carne prius consumpta, nudis ossibus solus ad misericordiam omnibus cõmouendam, apparetibus. Nec erat sanè aliquis tam fidelis & barbarus, qui non ingemisceret, & misericordia motus, ad tantos cruciatus profundius suspiraret. Solus Maximiani animus omni adamante durior ei insultabat. Martyr verò quamquã nihil à mortuo differret, lingua tamen pro Christi gloria cõtra tyrannũ decertabat, vehementique spiritu hæc assidue verba repecebat: Sum Christianus, seru⁹ Christi, qui solus verus Deus est: vnus est mihi Dominus, vnus Rex. Tyrannus verò non ferens loquendi libertatẽ, iubet eum solui à vinculis, abductum verò extraciuuitatem, igne crematum mortem subire.

Ductus ergò generosus ille ad locum cõstitutum, versa ad Orientem facie, Christo partim gratias agens, partim supplices pro se preces fundens, ligno affixus fuit, totoq; corpore Crucis signo munito igne subitus accenso præclara

*S. Glycerius
immanissime
flagellatur.*

*Stupenda
martyris
fortitudo.*

*Viam cre-
matur S.
Glycerius.*

clara Iesu victima cremata fuit. Eò verò tã glorioſo fine conſummato cùm idolorũ cultores candidis & magnificis induti veſtibus ad fanũ duodecim deorum, quod erat in regia, feſtum celebraturi confluere, ſolus Indes atra pul- laque veſte deformatus, in tenebroſa delituit domuncula; copioſa lachrymarum imbrei im- piorum interitum acerbè deſcens. Quod ſimulac renunciatum fuit Imperatori, ille furore infaniens Indem adduci, victumque compedi- bus carceris ſqualorem ſubire iuſſit. Deindè de maxima ſacerdote diligenter inquirens, eam quoque ad regiam reduci præcepit. Quod Præ- ſecta monaſterij ve reſciuit, Domnam virili cõfeſtim habitu & tonſu adornauit, adhibitiſ- que precibus & lachrymis viæ cuſtodibus, eam dimiſit.

*Indes degis
in cuſtodia.*

*Præſecta
monaſterij,
in quo degis
Domna, eam
virili habitu
induit, &
dimiſit.*

Sceleratus interim cuncta luſtrans monaſte- ria, cùm eam minimè inueniret, furorem ſuum manusque nefarias in ſacratiffima domicilia & corpora Chriſto conſecrata intulit, & cæ- dibus atque incendijs cuncta miſerabiliter re- pleuit. Fugiebant certatim ad montes & ſpe- lunças, vna tantum cura ſolicite, vt pudicitiam conſeruarent: & opprobria improborum ho- minum euaderent.

*Deuſtae
monaſteria
Galerius
Maximia-
nus.*

Inter omnes autem exſtitit tunc vna, Theo- phila nomine, ceteris & corporis pulchritudi- ne, & generis claritate, & virtute præſtantior: quæ raptà à liſtoribus, ad proſtibus trahe- batur. Illa verò Ieſum amorem ſuũ cū lachry- mis inuocans certum de cælo expectabat auxi- lium. Itaque in lupanar inducta, cum vnus in- ſano libidinis ceſtro percitus, ad eã accederet:

*Theophila
virgo ſan-
ctiſſima da-
citur in lu-
panar.*

Fff 3 & illa

*Malè perit
homo petu-
lans.*

*Plerique
eredunt in
Christum.*

*S. Angelus
Theophilam
liberat è lu-
panari.*

*S. Dorotheus
cum socijs a-
pud Impera-
torem accu-
satur.*

*Item Myr-
donius &
Mygdonius.
Ceduntur
L. x. nervis
crudelissime*

& illa lectioni sacrosancti Evangelij incumbere: mox scelestus diuina ultione humi concidit, multisq; horis omni sensu destitutus, ad pedes Theophilæ immobilis expirauit. Alijs deinde atque alijs irruentibus similis omnino terror incussus fuit: ita ut visis mirabilibus apertè Christi virtutem & potentiam faterentur. Astabat virgini Angelus Domini in specie adolescentis superadmirabilis; ex cuius oculis radij quidam splendoris, fulguris instar coruscabant, quorum aspectu nefarij impiorum conatus ilicò concidebant. Plerique etiam, abnegata simulachrorum superstitione, Christo nomina sua dederunt. Omnibus itaque metu repressis & fuga elapsis, angelus virginem ad templi vestibulum manu deduxit: in quo nocturnos de more hymnos Christiani concinebant. Ingressa verò templum gaudio & metu plena magnalia Dei cunctis enarrauit, fulgoris præ lætitiâ imbre lachrymarû, vota preceque & gratiarû actiones Deo magnificè persoluit.

Interea ministri Imperatoris odio & ira in Christianos furentes, aduersus Dorotheû, qui gloria quidem & civili dignitate erat insignis (utpotè qui ab Italis Præpositus vocaretur) pietate autem erat insignior: calumniam commouerunt. Habebat ille eximia pietatis suæ socios Mardonium & Mygdonium, Indemq; qui omnes pariter Maximiano oblati sunt. Tyrannus cum sua sponte in eos satis esset concitatus, tum verò improborû istorum calumnijs stimulatus, adeò rabie exarsit, ut extensis simul manibus & pedibus, crudis bouis maritimes immaniter cædi iuberet. Et statim sex

vnum-

vnumquemq; circumfistentes liſtores, magna parte diei eos perpetuò verberarūt; nulla ſcelerati moti communis naturæ miſericordiæ licet lubrica, propter profluentem in terram ſanguinem, ægrè veſtigia firmarent.

Cæſi deindè totoq; corpore laniati in carcerem, graui ferri pondere onerati, abducti ſunt. Vagabatur intereà furor Maximiani & obuios quoſq; Chriſtianos dilacerabat. Nec miniſtri impietatis rem ſegnius gerebāt. Cùm enim non ignorarent Chriſtianos celebritate præcipua Chriſti Saluatoris natalitia colere, cunctoſq; ad eam ſolemnitatē certatim confluere, obſeruata diligenter temporis ratione, hanc ab Imperatore poteſtatem poſtularunt: vt liceret Chriſtianos ea ſolemnitate in templo congregatos magna militum manu circumdare, & dijs ſacrificare recuſantes vnà cum ipſo templo concremare. Placuit mirum in modū hoc dæmonis inuentem Imperatori: qui non modò poteſtatem fecit, ſed conſilio quoque, & militibus iuuit, vt vnâ internecione Chriſtianos omnes delerent. Adfuit tandem Saluatoris natiuitas, & Chriſtianiſ pariter adunatis, & in hymnos preceſq; incumbentibus, impij templum lignis ſarmentis & arida qualibet materia circumdederunt: miſſoq; præcone nūciarunt, vt præſens ſupplicium euadere vellet, dijs conſeſtim ſupplex fieret. Aderat Eccleſiæ Archidiaconus; qui audita præconis voce, igne diuini amoris vehementer incædui; vocemq; contra extollens luculētis ſanè verbis ex eloquio ſacrorū voluminum prolatis, Chriſtianos oēs ad ſubeundam pro Chriſto ſaluatore mortem

*Mittuntur
in carcerem.*

*Impij regis
impij ſatellites.*

*Chriſtiani
omnes ipſa
natiuitatis
Dominicæ
die, in templo
ſuo circumdantur.*

Archidiaconus egregie accedit animos Christianorum.

egregie confirmavit. Vix ille orationem finierat, cum omnes vna voce exclamarunt, Christiani sumus, Christiani, & deos tuos, o Imperator, non colemus. Maximianus ea martyrum constantia turbatus, faces subdi, & cunctos flammis absumi mandauit. Christiani interim, omnes catechumenos sacro fonte lustrantes, mutuis abhortationibus ad gloriosam mortem sese prouocabant. Christi que numen iugiter implorantes, ac canticum trium puerorum magna voce concincentes, tandem, flammis intantum sublatis, omnes simul exusti sunt. Quinque dies ignis sauebat, pascebat que vniuersa: magno sane gaudio Imperatore exultante, quod iam Christianis omnibus deletis, nullos prater ea superesse putaret: qui pro pietate vel huc cere auderent.

Dan. 3. Multa Christianorum militum cum templo comburuntur.

Itaque ut dijs suis de tanta victoria triumphum ageret, fanum Cereris, quae erat apud eos dea maxima, ingressus est. Cumque execrandis intentus sacrificijs, gloriabundus ante aram consisteret, quidam ex numero militari, Zeno nomine, zelo plenus aduersus impios, exclamans: Erras, inquit, o Imperator, lapidibus & lignis, manu hominum fabricatis, sacrificas. Respice miser, & vel ex ipsis Dei operibus opificem agnosce. Ad eam vocem stupefactus Imperator: Quin, inquit, hominem istum tanta audacia ac temeritate reprimitis? Maxillas eius lapidibus confringite, & capite, ut par est, plectite. Contritis maxillis, parum spirans extra ciuitatem abductus fuit: ibique capitis abscissione martyrij corona redimitus est.

Zenonis militis eximius pro pietate zelus.

Capite caditur.

Post

Post hunc alius quidam compræhensus atque in vincula cōiectus fuit, qui literas ab Anthimo episcopo ad Dorotheum, eiusque socios deferebat. Delitescere pontifex in vico quodam; & non modò precibus, sed literis etiam suorum animos in fide roborabat. Itaque literarum baiulus (erat is * Diaconus) à Maximiani satellitibus tentus, & propter dicendi libertatem lingua prius exsecta, lapidibus obrutus constanter occubuit. Indè furorem ad Dorotheum eiusque socios conuertens tyrannus, Dorotheum quidem capitis damnauit; Mardonium verò incendio; & Mygdonium humo defossam vita spoliari iussit. Gorgonium autem & Indem ac a Petrum molaribus ad collum lapidibus alligatis in mare præcipites agi.

* forsan
Theophilus
nomine.
Diaconus,
lingua præ-
cisa, lapidibus
obrutus.
Sex illustres
martyres pe-
rimuntur.
a Eusebio &
Nicephorus
de Petro ali-
ter sentire
videntur:
nempe quod
in supplicijs
animam ef-
fluere.
S. Domna è
spelunca ve-
nit in ciuitate
tem.

Quæ ut casta rescivit Domna, quæ in antro delitescens herbarum radicibus & potu aquæ, vitam egrè sustentabat, haud mediocri est gaudio perfusa; maximè quòd Indem antiquum pristinæ certaminis sui consortem, tam glorioso sine coronatum intelligeret. Itaque martyrij similiter vehementer cupida, è spelunca ciuitatem adiit; omniaque perlustrans, cum templum in cineres planè redactum cerneret, ingentè lachrymarum vim profudit: tacitè eos foelices prædicans qui agonè suam per flamas compleuerant. Indè verò ad mare abiens, eccè piscatores in littore retia parantes & contos remosque expediètes, eam ad laboris pariter & prædæ societate inuitarunt. Illa verò alacri animo obtemperans, utpotè virili contexta habitu, cymbam est ingressa; missisque in profun-

*Diuinitus
SS. Indes, &
sociorum ve-
perit cada-
uera, S.
Domna,*

*Sepelit ea
propè in tu-
mulo SS. Do-
rothei & so-
ciorum eius.
S. Domna in-
dixit ad
heret San-
ctorum reli-
quijs eas co-
lens.*

*S. Domna
amputatum
caput com-
buritur.*

dum retibus, noctu, pellente caliginem luna, immane pondus persenserunt. Et ecce redi-
tis ad littus nauiculis, inter piscium multi-
tudinem, mortuorum corpora non sine stupore inuenerunt. Quæ Domna incredibili cù gaudio & lachrymis excipiens, in loco quodâ pro facultatum & temporis ratione aliquamdiu curauit, fouit; lachrymis abluit: & lineis exterfit. Inter ea officia alius quidam nauclerus diuina prouidètia ad littus ipsum appulit; qui cum Christianis esset initiatus sacris, gratulabundus sindones & vestes candidas, unguenta denique & suffitus è naui protulit: atque in deponendis sanctorum reliquijs, cum Domna laborauit. Quas illa omni cum reuerentia composuit, pariterque cum nauclero ad portam ciuitatis detulit: & corporibus Dorothei acque sociorum eius eodem in sepulchro sociauit.

Adhæsit verò deinceps, nauclero abeunte, sacris reliquijs sanctissima virgo; debitumque martyribus impedit honorem: ad eandem martyrij palmam votis precibusque sine intermissione aspirans. Quod ut ad aures peruenit Maximiani, iussit eam gladio feriri, & iisdem eodem in loco martyribus sociari. Igitur præclara virgo, vitæ sanctitate & moribus ornatissima, multisque certaminibus incluta, truncato capite (quod homines nefarii igni tradiderunt) desideratam diu martyrij palmam adeptæ est.

Et paulò post præstanti sapientia vir Bothymius sociatus fuit; qui cum multis, per omnem vitam, doctrinis & monitis Christo martyres obtulisset, acriter in se Maximiani furorem

fulci-

suscitauerat. Vnde multis eū prius tormentis à Christi confessione conatus est abducere: sed cum frustra inuictum pectus diu multumque exercuisset: celebrè illi mortem ense intulit.

*S. Euthymij
martyriū.*

His igitur veluti quibusdam astris Nicomedia decorata, magnum & gratum emittit splendorem: qui auro & gemmis & margaritarum tyris longè est illustrior. Sunt enim martyres multitudine & pulchritudine insignes, numero viginti millia; quorū vno, post Christi natalem, die peragitur memoria; tanto maiore gaudio, quod altero post die, Infantium certamina toto orbe celeberrima, maximo Christianorum omnium gaudio recoluntur: quod sicut illi ense, ita etiam hi igne, ad eandem & parem Christi gloriam peruenerūt. Quibus postremò accessit Glycerius, Zeno, Theophilus, Mardonius, Dorotheus, Indes, Petrus & Mygdonius: & tres denique virgines, Agape, Theophila & Domna, quæ in hisce certaminibus facilè primas obtinet.

*20000.
Martyrum
Nicomedia.*

Ceterum Anthimus, post hos omnes summa industria perquisitus, tandem inuentus Nicomediamque perductus, consummauit martyrium; non quidem breue atque leue, sed in quem Maximianus præ ceteris immensum odium concepisset; utpotè quem sibi antè alios aduersarium sentiebat (quo superstitè, spe cadere videri posset, ut quod conabatur, efficeret, de Christianis vbique delendis) in eum inquam ad se perductū, omnia quæ diu fuerat meditatus supplicia exercuit: ut lector singulatim videre poterit, in eius Actis 27. Aprilis Tom. 2.

VITA